

РЕШЕНИЕ

№ 28283

гр. София, 27.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 18.08.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8026** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 и следващите от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на С. М., гражданин на А., против Решение № 4078/14.07.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/.

Изложени са твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение. Същото било постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон. Нарушени били разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК. Мотивите на органа не се основавали на доказателства, а – на предположения. Настъпилите през 2021 г. промени във властта в А. – завладяването ѝ от талибаните, карало жалбоподателя да се опасява от връщането си там. Позовава се на Решение по дело № С-465/07 на СЕС. Моли за отмяна на акта.

В съдебно заседание жалбоподателят С. М., редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. М., назначен по делото за процесуален представител във връзка с допуснатата правна помощ.

Жалбоподателят заявява, че животът му бил в опасност и затова напуснал А.. Брат му бил служител в армията, на която талибаните пречели. Заявява, че искал да бъде в Европа, независимо къде, и ако получи закрила, ще остане в България. Кракът му бил ампутиран в България.

Процесуалният му представител поддържа изложеното жалбата, като моли да бъде отменено решението на Председателя на ДАБ при МС. Известно било, че жалбоподателят бил с трайна увреда - ампутация на долен крайник. Напуснал страната поради невъзможност да живее и да оцелява. В А. нямал достъп до медицинска помощ, рехабилитация, протези. Органът би трябвало да прецени наличието на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Следвало да се

отчете, че състоянието на лице с увреждания също представлявало уязвимост, която поставяло живота и здравето му в реална опасност. Връщането му в страната, в която нямало системи за подкрепа на хора с увреждания, би довело до нечовешко и унижително третиране по смисъла на чл. 3 от ЕКЗПЧ. Според доклади на ООН системите за подкрепа на хора с увреждания в А. били несъществуващи, особено след връщането на талибаните на власт. Хора с ампутирани крайници често живеели в крайна бедност, изолирани, без достъп до лечение, храна и подслон. В случая липсвало мотивирано произнасяне относно ситуацията на страната на произход, което било от съществено значение за спазване на принципа за забрана за връщане на бежанци, уреден в чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и реципиран в българското законодателство в нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Предвид гореизложеното моли да бъде отменено решението на председателя на ДАБ като незаконосъобразно, постановено в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК и при изяснена фактическа обстановка.

Ответникът Председател на ДАБ при МС, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. При издаването на акта административният орган бил спазил материалния закон и административнопроизводствените правила. Чуждият гражданин не отговарял на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, същият имал мигрантски подбуди. Видно от проведеното интервю неговата цел била Германия, като същият имал престой повече от 10 месеца в Турция. Органът не отричал ампутиранто на крака, но това не било основание по ЗУБ. Това, че той искал да работи и да се грижи за близките си, също не било основание по ЗУБ. Жалбоподателят не бил заплашван, насилван, преследван, осъждан. Видно от справка за А. не можело да се каже, че има насилие на цялата ѝ територия.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призована, дава заключение, че оспореното решение е законосъобразно. Ставало ясно, че единственото желание на жалбоподателя е да бъде оставен да работи.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 09.01.2025 г. С. М. е поискал международна закрила в Република България. Кандидатът е регистриран като лице от мъжки пол, [дата на раждане] и живеещ в А., ЛНЧ [ЕГН], етническа принадлежност – пащун, религия: мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен.

На 13.03.2025 г. е проведено интервю със С. М.. Напуснал А. нелегално преди около 2 години, като заминал за И.. Там бил 7 месеца и тръгнал за Турция, където бил около 8 месеца в център в затворен тип, след което 2 месеца в друга провинция и тръгнал за България. Дошъл в България около 2 месеца и 18 дни преди интервюто нелегално, като пътувал за С., но го открили в гората и закарали в болница, където и подал молба за закрила. Бил подал молба за закрила и в Турция. Не бил арестуван или осъждан. Не е имал проблеми заради етническата си принадлежност или изповядваната религия, нито с властите. Не членувал в политическа партия. Искал да отиде в Германия, където имал братовчед. Разказва, че е напуснал А., тъй като бил най-голям, баща му бил възрастен, а трябвало да работи и да се грижи за близките си. Твърди, че не бил заплашван, насилван, преследван в страната си. Напуснал я заради работата, бедността и липсата на пари. В България станал инцидент, ходил 5-6 дни в сняг, краката му били във вода и лед, поради което и ампутирали единия от тях. Подал молба за закрила в България, за да получи документи и да отиде в Германия.

По подробно изложени съображения и предвид справка от 07.03.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ на МС относно А. с Решение № 4078/14.07.2025 г. Председателят на ДАБ при МС отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут

на С. М..

Решението е връчено на адресата му на 24.07.2025 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - председателят на ДАБ при МС на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, производството за предоставяне на международна закрила е образувано с регистрирането на С. М. като чужденец по подадена от него молба за международна закрила /чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 4, ал. 2 ЗУБ/. Изискано е становище от ДАНС съгласно чл. 58, ал. 10 ЗУБ. В действителност това становище е задължително за органа, който действа в условията на обвързана компетентност, но в случаите, в които се възразява да бъде предоставена международна закрила за чужденец, който представлява заплаха за националната сигурност. Подобно възражение не е обективизирано. Следователно, при произнасяне по постъпилата молба органът изследва именно наличието на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, обективизирано в оспорения акт. Проведено е интервю, в хода на което се посочват от молителя факти и обстоятелства във връзка с подадената молба, като на същия е предоставена и възможност да даде подробни обяснения. По време на интервюто, проведено в присъствието на интервюиращия орган и преводач /чл. 63а, ал. 6 ЗУБ/ и удостоверено с подписите на същите /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/, е съставен протокол /чл. 63а, ал. 3 ЗУБ/, в който молителят е изложил всички причини, поради които е напуснал страната си и не желае да се върне в нея, като същият се подписва под изявлението, че няма какво да добави към казаното, че текстът е преведен на разбираем за него език и не са съществували комуникативни пречки, както и, че добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/.

Интервюиращият орган обективно и безпристрастно е изготвил становище, представено на Председателя на ДАБ за вземане на решение /чл. 74, ал. 1 ЗУБ/. Молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана от Председателя на ДАБ индивидуално, обективно и безпристрастно, извършена е преценка за предоставяне на статут на бежанец, разгледана е необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут /чл. 73 ЗУБ/. Взето е решение, с което на молителя С. М. се отказват статут на бежанец и хуманитарен статут /чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ/.

Формира се извод, че не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето - С. М., и предпоставка за отмяна на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

На трето място, следва да се извърши преценка за законосъобразността на акта – издаден ли е той в съответствие с материалния закон и неговата цел /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 АПК/.

1. Извършена е от компетентния орган преценка на всички факти, сочени като съществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, като е изследван въпросът следва ли да бъде предоставен статут на бежанец.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност,

политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Без значение е обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването /чл. 8, ал. 2, изр. Първо ЗУБ/. В конкретния случай С. М. не е обосновал твърденията си за осъществено спрямо него преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост. Молителят не заявява да е преследван поради етническата си принадлежност в страната по произход. Не са заявени от него конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата принадлежност към религиозната група е достатъчно основание за опасения от преследване. Молителят не е бил осъждан, арестуван или политически ангажиран. Не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ или действия по преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 ЗУБ, при това в държавата му по произход.

Липсват данни, че е извършена от чужденеца дейност след отпътуването му, която може да обоснове опасения от преследване. Действията на молителя изцяло и единствено са насочени към получаване на международна закрила. Напускането на А., а впоследствие на И. и на Турция /в която е бил около 10 месеца/ е напълно оправдана житейска ситуация, но то е обусловено от причини от личен характер, а не от такива, предполагащи предоставяне на международна закрила.

Следва да се акцентира и върху изявленията на С. М., дадени пред интервюиращия орган, от които се обуславя извод, че доброволно, по собствено желание е напуснал А.. Молителят не изразява намерения за завръщане в страната си, въпреки че неговото семейство продължава да живее там. Предвид това и доколкото лицето е преминало нелегално границата между България и Турция, то се обезпечава извод, че нежеланието му да се върне в държавата по произход не е обосновано от причини за основателно опасение от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 6 ЗУБ.

Доколкото не се установява да е осъществено спрямо жалбоподателя преследване, то не се изследва дали закрилата срещу него въобще може да бъде предоставена от държавата, партии или организации, вкл. международни организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия по смисъла на чл. 8, ал. 7 от ЗУБ. Доколкото не се установява да е осъществено спрямо жалбоподателя преследване, то не се изследва дали има част от държавата по произход, в която чужденецът да може сигурно и законно да пътува и да получи достъп, както и да се стовари там по смисъла на чл. 8, ал. 8 ЗУБ.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /статут на бежанец/ следва да бъде отхвърлено като неоснователно /чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ/.

2. Извършена е при това от компетентния орган и преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, относно въпроса следва ли да бъде предоставен хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо С. М. като изброените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изрично е заявено от молителя, че същият не е бил арестуван или осъждан в страната си по произход /чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ/. Не се установява, че той е бил подложен на посегателство /физическо или психическо/ по смисъла на чл. 3 „Забрана за изтезания“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ/. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ бежанската история се изследва с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. С т. 39 от решението на СЕС се въвежда обратно пропорционална връзка между засягането на личните интереси на търсещия закрила и степента на безогледно насилие, изискуема, за да се предостави такава закрила. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя се характеризира с липса на каквито и да били основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, то толкова по-висок би следвало да е интензитетът на безогледно насилие в страната му. Видно от оспореното решение в страната по произход А. насилието не е безогледно и повсеместно на цялата ѝ територия, както и, че дори да е налице обща ситуация на несигурност, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Действително определение уязвими групи можело да попаднат в хипотеза на чл. 9 ЗУБ, но жалбоподателят не попадал в тази категория. Към датата на подаване на молбата за закрила и проведеното интервю не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ /не се сочи от молителя осъществяването на конкретни военни действия, нито от него са представени доказателства, удостоверяващи осъществяването на такива, така че да се формира извод за наличие на причинно-следствена връзка между тези военни действия и напускането на страната по произход, а като основание се сочи единствено идването на власт на талибаните през 2021 г., т.е. около 4 години преди подаването на молбата за закрила, без конкретни доказателства за отношението им към семейството му, вкл. и относно твърденията, че брат му бил служител в армията/, поради което и оспореният акт е издаден с оглед установената от органа фактическа обстановка /чл. 142, ал. 1 АПК/. Отделно от това, молителят, въпреки че се яви в съдебно заседание, за да разкаже бежанската си история, не посочи нито нови факти по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК, нито заяви по какъв начин тези нови факти конкретно за него като личност представляват реална опасност съгласно чл. 9, ал. 3 ЗУБ. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не без значение е обстоятелството, че въпреки опита си да обясни каква всъщност е неговата бежанска история, бежанецът не успя да докаже осъществено спрямо него и неговото семейство безогледно насилие по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, като е безспорно, че последното продължава да живее в А.. Чужденецът не успя да докаже, че отказът за връщането му в А. е обусловен именно от реална опасност за живота и личността му, следствие на събития, настъпили, след като е напуснал държавата си по произход /чл. 9, ал. 3

ЗУБ/.

Горното се потвърждава и от представената справка вх. № МД-02-120 от 07.03.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС, видно от която талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., като се създава период на относителна липса на въоръжен конфликт; талибанският режим поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки, и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво; след превземането на властта талибаните обявяват на първата си пресконференция обща амнистия, като казват, че са помилвали „всички, които са воювали срещу тях“; според Международната кризисна група спорадичният характер на репресиите и относително ниският им брой предполагат, че талибаните не са имали „общонационална политика за преследване“ на всички бивши правителствени служители, а най-важното за талибаните е хората да са лоялни към тях днес, а не тяхната вярност отпреди завземането на властта; талибаните декларират, че искат служители от бившата Афганистанска национална армия да се присъединят към техните редици и са започнали кампании за набиране на бивш персонал и някои бивши членове са се присъединили към тях; повечето цивилни бивши държавни служители са възобновили задълженията си в новата администрация на К. след поглъщането с изключение на държавни служители-жени; предвид пушунското мнозинство и политическото им влияние в Ислямско емирство на А. този етнос обикновено се свързва с талибаните. При това не представляват въоръжен вътрешен или международен конфликт спорадичните сблъсъци в райони на А., за които сочи справката, вкл. и атентатите, престъпността и други дейности на насилие, както и сблъсъците с П. /въпреки усилията за подобряване на отношенията с К. след военните действия с И./, за които има данни, тъй като те не биха могли да се определят по своя характер, интензитет и териториален обхват като представляващи самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя, вкл. и с оглед неговата бежанска история. Налице са и данни, че закрилата срещу тежки посегателства може да бъде предоставена от държавата, партии или организации, вкл. международни организации /UNAMA, У./, които контролират държавата или значителна част от нейната територия съгласно чл. 9, ал. 4 ЗУБ, както и данни, за поведението на САЩ, К., Европейския съюз, Русия, И., дори и Я., и Китай, насочено изцяло към осигуряване на подкрепа, координиране на помощ, защита правата на населението.

Анализът на сигурността в страната по произход на чуждия гражданин е извършен въз основа на представената и обсъдена от административния орган справка за актуалната обстановка в страната на произход от 07.03.2025 г., която представлява официален документ, чито материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК не е оборена. Не е оборена и материалната доказателствена сила на приетите в открито съдебно заседание като писмени доказателства справки от 04.07.2025 г. и 31.12.2024 г. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в изготвените справки, които се изготвят от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Още повече и, че в тези справки са цитирани независими източници на информация, вкл. и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа тази информация. От съдържанието на справките и от общодостъпната информация от други източници става ясно, че дори и да се приеме, че е налице въоръжен конфликт в А., то същият явно, на първо място, не е повсеместен, и на второ – не е насочен пряко към мирните граждани на тази страна, поради което се следва неприложимост на разрешенията, дадени в решенията на СЕС по дело С-465/07, дело С-285/12 и по дело С-406/22. Не може да се счита, че със самото си присъствие в родния си край

или в друго населено място молителят ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие, породено от въоръжения конфликт, вкл. и предвид това, че не принадлежи към нито една от етническите групи, посочени в справката от 31.12.2024 г. Напротив – той е пащун, каквато е и етническата принадлежност на фактическото правителство на А. и на талибаните, които извършват принудително изселване на местни групи, вкл. хазарски, таджикски и узбекски общности, в североизточните провинции, както и в Х., в полза на бивши разселени пащуни, които се завръщат в районите си на произход, и номадите кучи /също пащуни/, за което един източник отбелязва, че подобно явление може да се отдаде на стратегията на талибаните за получаване на политически и военен контрол над тези области, а не с цел „пащунизация“ на страната.

Въпреки че административният орган е формирал волята си въз основа на различна към момента фактическа обстановка, по аргумент от чл. 142, ал. 2 АПК, с оглед изложеното по-горе и предвид личната бежанска история на жалбоподателя, съдът приема, че правилно искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /хуманитарен статут/ е отхвърлено като неоснователно /чл. 75, ал. 1, т. 4 ЗУБ/.

3. Липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 ДР ЗУБ да има предоставена международна закрила. С оглед разпределената доказателствена тежест не се сочат доказателства от страна на жалбоподателя, въз основа на които да се опровергае горното твърдение.

Основание за предоставяне на хуманитарен статут не представлява хуманитарната криза в А. и района, нито необходимостта от здравни грижи предвид състоянието на лицето /ампутация на крайник едва след идването му в България/, тъй като не попада в обхвата на понятието други причини от хуманитарен характер по чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В конкретния случай такива не се изтъкват.

Отделно, обстоятелството, че кандидатът в случая е лице от уязвима група по смисъла на § 1, т. 17 ДР на ЗУБ, не представлява самостоятелно и задължително основание за предоставяне на международна закрила при липса на материалноправните предпоставки за предоставяне на такава, предвидени от българския и европейския законодатели /така вж. Решение по адм. дело № 5347/2025 г., VIII отд. на ВАС/. В решение на СЕС по дело C-542/13 се сочи, че дадена държава-членка няма задължение, предвиждащо в посочената държава да се разреши пребиваването на чужденец, страдащ от заболяване, създаващо реална опасност за живота или физическото му здраве, или реална опасност от нечовешко или унизително отнасяне, когато в държавата му на произход или в третата страна, където е пребивавал по-рано, няма подходящо лечение, без да е налице лишаване от грижи, което е причинено умишлено на този чужденец в посочената страна. В този смисъл липсата на персонал и адекватна инфраструктура за справяне с нуждите на хората с медицински проблеми не би отговаряла на изискванията за наличие на преследване или сериозна вреда, за да бъде идентифициран в съответствие с чл. 6 от Директива 2011/95 ЕС, освен ако лицето не е умишлено лишено от здравни грижи /така вж. Решение по адм. д. № 10091/2021 г., IV отд. на ВАС/.

Не са осъществени и предпоставките на чл. 30а ЗУБ, която разпоредба попада в глава Четвърта, раздел II „Права и задължения на чужденците, търсещи международна закрила, по време на

производството“, което означава, че се въвежда задължение към органите и длъжностните лица на ДАБ за полагане на специална грижа към лицата, попадащи в уязвими групи. Критериите, които отличават лицата от уязвимата група, не представляват основание за предоставяне на статут, в който смисъл е и Решение по адм. д. № 4379/2025 г., VIII отд. на ВАС.

4. Предвид горното за **С. М.** не е приложим принципът за забрана за връщане по чл. 4, ал. 3 ЗУБ. Не се опровергава по делото, че Турция, в която е бил молителят около 10 месеца, вече не попада в обхвата на понятието „трета сигурна страна“ по смисъла на § 1, т. 9 ДР ЗУБ.

Следва да се добави и, че **С. М.** доброволно е напуснал А., за да се засели другаде, от желание за промяна и причини от личен характер /финансови проблеми и заявена цел да отиде в Германия/, което го прави икономически мигрант, а не бежанец, съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации.

Заключение: оспореното решение е законосъобразно издаден административен акт, поради което и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 85, ал. 4 във връзка с чл. 84, ал. 3 ЗУБ **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М., гражданин на А., против Решение № 4078/14.07.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: